

нително отъ по-ново време — печенитѣ тухли. Стрѣхитѣ сж покрити съ дългнести, превити керемиди, върху които личатъ валчести камъни, за да крепятъ първитѣ отъ голѣмитѣ зимни Сливенски вѣтрове (фѣртунѣ). Стрѣхитѣ сж значително навесени къмъ улицата (сачакъ), тъй че при много тѣсни улици, тѣ едва ли не се допиратъ съ срещуположитѣ и даватъ нѣщо като покривъ на самитѣ улици. Стенитѣ на самитѣ кжщя рѣдко сж на улицата: по-вечето сж вжтре въ дворовѣтѣ; срѣдъ разкошни градини, заградени съ каменни зидове, а по крайщата на града — съ кирпичени зидове или съ плетища. Кжщнитѣ стени сж измазани съ варъ (киречъ) нѣкои боядисани шарено, но повечето пжти *бѣло*. Презъ дървени, дебели врата (вѣрта, порта), по-вечето пжти двойни оковани съ голѣми главести гвоздеи, отъ улицата се влиза въ широкъ, красивъ дворъ, обикновенно постланъ съ камъни или плочи, съ шуртеци презъ него вадички¹⁾. Въ самото жилище (кжщата) се влиза по *басамаци* — 3 до 6 стжпала (повечето дѣсчени). Надъ тѣхъ обикновено се намира *мийката* (сутахтасж) и малко *веранда*. Отъ стжпалата качваме се въ

Стара кжща въ Сливенъ (на Д. Консуловъ).

широкъ коридоръ (*хаетъ*), отъ страни на които се намиратъ „кжщитѣ“ *стайтъ* (одаитѣ), обикновенно съ *чардакъ* предъ тѣхъ, надъ избата, въ подземния етажъ за който водятъ други по широки стжпала. По-богатитѣ кжщи иматъ и горенъ

1) Въ Сливенъ, преди робството, мѣстни боляри или царски за мѣстници ще сж имали по-монументни кжщи или лѣтни жилища. Тукъ между старитѣ се разправа за „чимширъ порти“.